

fængsel, saa er det klart, at det ærede Medlem maa anføre gode Grunde for sin Paastand om, at det i Grundlovens § 57 ikke skal bethde Straffefængsel, men kun Baretægtsfængsel. Det ærede Medlem har ogsaa haadt en Fornemmelse deraf. Jeg kunde maasse her indskyde et opljvende Exempel fra et andet Omraade af Lovgivningen. Der er f. Ex. Ordet „myndig“. Det hedder i Lovgivningen, at naar alle Arvinger ere „myndige“, har Skifteretten Tret med Voets Behandling at gjøre naar Arvingerne ikke ønske det. Nu kan Ordet „myndig“ i Lovgivningens Sprog bethde baade „fuldmyndig“, det er den snævrere Betydning, og „personlig myndig“, nemlig omfattende Alle, der ere over 18 Aar — det er den videre Betydning. Den sidstnævnte Betydning er imidlertid den almindeligste, og derfor er det Regelen, at naar alle Arvinger ere over 18 Aar, kunne de stifte og dele Voet selv og afvise Skifterettens Indblanding. Det Samme er med Hensyn til Ordforordningen Tilfældet her. Naar man gaar ud fra, at Ordet „fængsles“ kan bruges snart i videre, snart i snævrere Betydning, maa man blive staaende ved den videre Betydning, som er den almindeligste, hvis man ikke kan give gode Grunde for, at Ordet skal tages i den mindre almindelige Betydning. Det ærede Medlem har som sagt selv haadt en Fornemmelse af, at han maatte føre Bevis for sin Paastand, at Ordet „fængsles“ skal indskrænkes til Baretægtsfængsel alene, idet han stiller en Række „Bevismidler“ op, hele tre Rækker. Han nævner først blandt disse „eneste virkelige Bevismidler“ den Sammenhæng, hvori Ordet „fængsles“ forekommer i Grundlovens § 57. Dernæst Bestemmelsens formentlige Grund og Diemed, og for det Tredie Forhandlingerne om Lovstodets Tilblivelse. Disse tre Bevismidler rykker det ærede Medlem i Marken med, og han mener, saa, at de føre til, at hans Paastand er rigtig. Jeg har undersøgt disse Beviser nærmere. Mit Resultat er det, at ethvert eneste af hans Bevismidler fører til det Modsatte af, hvad han vil godtgjøre. Hvad for det Første Sammenhængen angaar, siger det ærede Mindretal, at der er tre Grunde, der tale for, at man bør forstaa Ordet „fængsles“ blot som angaaende Baretægtsfængsel. Der er først Grundlovens § 80, hvor Ordet „fængsles“ forekommer som blot betegnende Baretægtsfængsel. Der er dernæst den Ordstilling, som Paragrafen bruger „fængsles eller tiltales“, og for det Tredie Tilføielsen: „medmindre han gribes

paa først Gjerning“. Disse tre Argumenter fører han frem som Beviser for, at Sammenhængen taler for hans Paastand; men ingen af dem holder Stik. Den ærede Ordfører for Flertallet har allerede paavist det. Hvad Henvisningen til § 80 angaar, er det af selve Ordforbindelsen klart, at Ordet „fængsles“, naar det kommer efter Ordet „anholdes“, kun kan angaa Baretægtsfængsel. Der er her bestemte Data for, hvorledes Ordet „fængsles“ maa forståas, at det maa forståas i indskrænket Betydning; men slige Data foreligge ikke, hvad § 57 angaar. Med Hensyn til Ordstillingen „fængsles eller tiltales“ er det Mindretallets Mening, at da „fængsles“ kommer først, kan det kun betegne første Led i en Rettsforfølgning, medens „tiltales“ betegner det andet Led. Det kan ikke være anderledes. Det er tilstaaet jeg, en noget mærkelig Væfemaade, et løierligt Argument. Thi naar Ordet „fængsles“ bethder begge Dele, kan det jo meget godt staa, hvor det staa. Det er det Første og Vigtigste, der stilles først, og naar Ordet betegner baade det første Skridt i Rettsforfølgningen og det sidste Skridt, staaer det jo naturligt, hvor det staa. Det ærede Mindretal synes at ville haabe, at Tanken burde udtrykkes saaledes, at en Rigsdagsmand ikke kunde „fængsles for Dom, tiltales eller fængsles efter Dom“, men saa knudret et Sprog bør han ikke forlange af Lovgivningen, og at det ikke er brugt, er intet Bevis for, at der skulde ligge Andet i Ordet, end hvad der i og for sig og naturligt kan ligge i det. Det, at der er tilføiet „medmindre han gribes paa først Gjerning“, skulde dernæst vise, at der kun var tænkt paa Baretægtsfængsel. Herved skal jeg først opljse, at Tilføielsen kom ind i den grundlovgivende Rigsforsamling. Den fandtes ikke i Grundlovsudkastet. Der var ikke i den grundlovgivende Rigsforsamling den mindste Tale om, at denne Tilføielse skulde forandre Betydningen af Ordet „fængsles“, tværtimod, de brugte Udtaleser vise, at det var Meningen, at der ingen Forandring skulde finde Sted. Altsaa Ordet „fængsles“ maa, efter hvad der historisk foreligger, opfattes paa samme Maade, hvad enten det læses med den nævnte Tilføielse eller uden den. Tilføielsen kan selvfølgelig ikke bruges som Argument for at lægge en Betydning ind i Ordet, som det ikke i og for sig har. Det var det ærede Mindretals Beviser for, at Sammenhængen begrundede hans Paastand. Beviserne glippede. Men dertil kommer, at der er positive Argumenter imod ham, Argu-